

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 115.

Tredie Session.

40de Møde.

Torsdagen den 11te December.

(Fortf.)

Nørgaard (fortsat): Jeg er enig med den ærede Finantsminister i, at der gives mange Tilfælde, hvor en saadan Beskatning kunde være meget hensigtsmæssig for at ramme saadanne Gjenstande, som ikke før have været beskattede; jeg sigter her ikke alene til Capitaler, men der gives virkelig ogsaa mange andre temmelig betydelige Indtagtskilder, som ikke tidligere have været beskattede. For at nævne et Exempel, saa er det mig bekendt, at der er adskillige Skove, som ikke have været gjorte til Gjenstand for Beskatning, uagtet de maafee indbringe Eieren en større aarlig Indtægt, end der kan udbringes af et Par gode Bøndergaarde, og saaledes kan der jo være flere Tilfælde, hvor en saadan Beskatning er paa sin Plads. Af disse Grunde vil jeg stemme for, at Loven kommer videre til Behandling, uagtet jeg ikke troer, at det er rigtigt, at den griber saa langt ned i den almindelige Skatteværs Forhold, saavel som at jeg heller ikke kan billige den foreslaaede Gedsaflæggelse.

Monrad: Hvis man virkelig erkjender Nødvendigheden af, at en Indkomstskat engang indføres, troer jeg, det er af Bigtighed, at man ved at vedtage den Lov, der indfører denne Skat, og som ordner det hele Maskineri, indretter Loven saaledes, at den virkelig viser sig brugbar, for at ikke de Erfaringer, som et vist Maskineri medfører, tillige skulle give den Overbeviisning, at en Indkomstskat dog ikke lader sig gennemføre. Jeg kan nu ikke nægte, at det er min Overbeviisning, at, dersom det foresiggende Lovforslag uforandret blev ophøiet til Lov, vilde Følgen deraf blive, at Folket efter

en rum Tids Forløb vilde komme til den Overbeviisning, at en saadan Beskatning ikke lod sig gennemføre. Jeg troer nemlig, at Lovudkastet er bygget paa en Grundsatning, der umuligt kan lede til noget heldigt Udbytte, idet det, saa at sige, ene støtter sig til de kommunale Autoriteter. Jeg vedkjender mig ogsaa de særdeles gode Tanker, som den høitagtede Finantsminister har om de kommunale Autoriteter, jeg vedkjender mig ogsaa de Forestillinger, han har om deres patriotiske Sindelag, der vil lede dem til hverken at tage Hensyn til Medborgeres Uvillie eller til andre saadanne Forhold, men jeg troer dog, at han forregner sig, naar han gaaer ud fra disse Forestillinger som en almindelig Forudsætning. Vil man overlade det til Communerne at sætte i Skat, skal man opgive dem den Sum, de have at fordele, og de ville da være særdeles brugbare; men hvis man ikke kan opgive dem en saadan bestemt Sum, som de have at paaligne, hvis det for deres Vedkommende bliver uden Forffjel, om de bestemme en Borgers Skattebeløb 5, 10, 20 ja 100 Rbd. større eller mindre, troer jeg, man har for store Tanker om de kommunale Autoriteters Patriotisme, hvis man venter sig noget heldigt og fyldestgjørende Resultat; de vilde da upaatvivlelig meget let trænges hen til at ansætte Beskatningen lavere, end de under andre Omstændigheder vilde gjøre. Idet jeg altsaa som sagt troer, at Følgen af at indføre en Indkomstskat paa den Grundvold, som er opstillet i nærværende Lovudkast, vilde være, at denne Beskatningsmaade i Virkeligheden for en rum Tid vilde blive ødelagt her i Landet, idet jeg nemlig maa formene, at man vilde komme til at erfare, at der kun vilde vindes meget Lidet, maa jeg, jo mere jeg er overbevist om, at denne Sag engang i Tiden bør og vil komme frem, ansee det bellageligt, om man gik ind